

УДК 342.922

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2019.10.16>**Павло Комірчий,**

канд. юрид. наук, доцент,

докторант кафедри публічного управління та адміністрування

Національної академії внутрішніх справ

МЕТОДИ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ У ПРАВООХОРОННІЙ СФЕРІ УКРАЇНИ

У статті комплексно розглядаються методи діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України як сукупність передбачених законодавством прийомів, засобів і способів досягнення мети в правоохоронній сфері. Особлива увага автора приділяється з'ясуванню загальнотеоретичного та галузевого сутнісного змісту поняття «метод», сформульовано авторське визначення поняття «методи діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України». Також, досліджуючи найбільш поширені в теорії адміністративного права підходи до класифікації методів діяльності органів публічної служби, автор виокремив основні групи видів методів діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України та здійснив аналіз їх особливостей. Визначено, що під методами діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері нашої держави слід розуміти сукупність передбачених законодавством прийомів, засобів і способів досягнення мети в правоохоронній сфері – вирішення поставлених у ній завдань, у разі застосування яких найбільш оптимальним чином досягається бажаний результат діяльності у відповідній сфері органу та його кадрового складу. Зроблено висновок, що натепер у теорії адміністративного права ще не вирішеними є низка питань з приводу узагальненого розуміння методів діяльності органів публічної служби загалом та в правоохоронній сфері зокрема. Поряд із тим узагальнення відповідних методів діяльності ускладнено тим, що, попри наявність у відповідних органах спільних рис діяльності, в правоохоронній сфері нашої держави вони також виконують спеціальну діяльність, звертаючись до особливих форм діяльності та використовуючи відповідні засоби, способи і прийоми здійснення діяльності. В узагальненому виді методи діяльності органів публічної служби в правоохоронній сфері нашої держави можна окреслити таким чином: загальні методи діяльності; пізнавально-програмуючі методи діяльності; організаційно-регулюючі методи діяльності.

Ключові слова: адміністративне переконання, адміністративний примус, методи діяльності, правоохоронні органи, публічна служба.

Постановка проблеми. Публічною службою у правоохоронній сфері України є адміністративно-правовий інститут підгалузі публічної служби, що в практичній дійсності об'єктивується в особливій та безперервній, неупередженій професійній діяльності громадян України, котрі володіють належним рівнем службової правосуб'єктності, на посадах у правоохоронних органах України з приводу реалізації в інтересах держави і суспільства посадових завдань щодо належного підтримання функціонування цих державних органів та виконання функцій цих органів на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Таким чином, особливості функціонування вказаної публічної служби – одна з найважливіших її рис, адже форми діяльності публічної служби характеризують цю службу й відповідають її меті та завданням. Поряд із цим слід мати на увазі, що форми діяльності органів публічної служби загалом та у правоохоронній сфері нашої дер-

жави зокрема не можуть здійснюватися без відповідних інструментів. Із цього приводу українські правники М. В. Цвік, О. В. Петришин та І. В. Бенедик зауважують, що «при здійсненні юридичної діяльності державні органи використовують також різноманітні методи – прийоми, засоби і способи, за допомогою яких справляється вплив на суспільні відносини» [1, с. 397]. Отже, нині необхідно комплексно дослідити прийоми, засоби і способи діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України, беручи до уваги останні зміни у законодавстві, що були зумовлені здійснюваними реформами адміністративного законодавства та правоохоронної системи.

Аналіз досліджень. Зважаючи на очевидну важливість питання методів діяльності органів публічної служби у сфері правоохорони, натепер можна констатувати, що вченими-адміністративістами (це, зокрема, О. Б. Андреева, В. В. Волинець, М. В. Грек, М. П. Гурковський, С. Л. Дембіцька,

С. С. Єсімов, Н. В. Капітонова, О. О. Кулешов, Р. М. Ляшук, М. А. Мовчан, О. М. Резнік, П. В. Хряпінський та інші вчені) опубліковано низку наукових розробок, у межах яких використовуються різні наукові підходи щодо осмислення відповідних методів діяльності органів публічної служби. Не применшуючи наукового внеску цих вчених, слід зауважити, що відповідні наукові підходи до розуміння вказаних методів діяльності потребують певної систематизації з метою оптимізації теорії діяльності публічної служби у правоохоронній сфері. Окрім того, до сьогодні в теорії адміністративного права України відсутні комплексні наукові дослідження та розвідки, присвячені проблематиці методів діяльності публічної служби саме у сфері правоохорони, зважаючи на останні зміни в чинному законодавстві.

Метою цієї наукової розробки є комплексний критичний аналіз методів діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері нашої держави. Для досягнення цієї мети необхідно проаналізувати наявні наукові дослідження, в яких автори досліджують сутність методу, особливості діяльності органів публічної служби у сфері правоохорони, а також здійснити дослідження нормативно-правових актів, тобто передбачається вирішення таких *завдань*: (1) з'ясувати загальнотеоретичний сутнісний зміст поняття «метод»; (2) сформулювати авторське визначення поняття «методи діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України»; (3) проаналізувати найбільш поширені в теорії адміністративного права підходи до класифікації методів діяльності органів публічної служби; (4) виокремити основні групи видів методів діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України та проаналізувати їх особливості.

Виклад основного матеріалу. Спершу необхідно зазначити, що сутність методу розглядається як на інституціональному, галузевому, так і на загальнотеоретичному рівні, що відповідним чином позначається на пропонованих вченими визначеннях терміна «метод». При цьому задля більш повного осмислення поняття «методи діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України» необхідно спочатку розглянути загальнотеоретичний рівень інтерпретації поняття «метод»,

Наприклад, С. В. Бардаш вважає, що метод – це «шлях до істини, спосіб організації теоретичного і практичного сприйняття дійсності, зумовлений закономірностями відповідного об'єкта дослідження» [2, с. 121]. У свою чергу український науковець М. В. Костицький вважає, що під поняттям «метод» слід розуміти «сукупність прийомів і операцій, з допомогою яких здійснюється пізнання», тому, метод – це «інструмент» [3, с. 5]. Тобто у діяльнісному адміністративно-правовому аспекті методом у широкому сенсі є інструмент здійснення певної діяльності органу публічної служби, посадових осіб. У цьому сенсі звернемо увагу на те, що під «методом діяльності» адміністративісти розуміють «спосіб практичного здійснення завдань і функцій, що стоять перед державними органами» [4, с. 130]. Зокрема, поняття «методи здійснення державної влади» український вчений В. А. Шатіло інтерпретує як «конкретні прийоми і способи діяльності органів державної влади та їх посадових осіб, які здійснюються в межах їх компетенції і спричиняють відповідні юридичні наслідки» [5, с. 68].

Як приклад осмислення методів діяльності у межах певного напрямку діяльності можемо розглянути, зокрема, адміністративно-правові методи діяльності правоохоронних органів, що забезпечують фінансово-економічну безпеку держави, під якими, наприклад, О. М. Резнік пропонує розуміти «визначені національним законодавством способи і прийоми цілеспрямованого впливу правоохоронних органів на усунення причин скоєння фінансово-економічних правопорушень, запобігання скоєнню фінансово-економічних правопорушень, а у разі вчинення таких правопорушень їх припинення, розслідування та притягнення винних осіб до відповідальності з метою відшкодування шкоди, завданої фінансово-економічним інтересам держави» [6, с. 329].

Отже, необхідно зауважити, що форми й методи діяльності органів публічної служби у сфері правоохорони існують у безпосередньому, тісному діалектичному зв'язку й, таким чином, не можуть бути протиставлені одне одному, що цілком закономірно, адже вони випливають із загальної мети діяльності органу публічної служби, що, у свою чергу, ґрунтується на певній «збалансованій універсальній надії» – ідеї «загального блага», котра сьогодні зводиться до концепту «Людина – вища соціальна цінність» [7, с. 19]. Вітчизняні вчені М. П. Гурковський та С. С. Єсімов, розглядаючи форми й методи діяльності поліції у сфері забезпечення конституційних прав і свобод людини та громадянина в Україні, цілком справедливо зауважують, що «метод поза формою – це лише можливість у руках суб'єкта здійснювати свій вплив на об'єкт. Якщо форма дає уявлення про характер

діяльності, ті шляхи, якими поліцейські впливають на об'єкт, то метод показує, якими прийомами і способами вони реалізують свої повноваження». Отже, «за допомогою методу здійснюється можливість впливу на об'єкт, але щоб ця можливість стала реальністю, потрібні конкретні форми її реалізації. Тим часом форма діяльності є носієм змісту одного або декількох методів і не може існувати як абстракція» [8, с. 183–184].

Таким чином, під методами діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері нашої держави слід розуміти сукупність передбачених законодавством прийомів, засобів й способів досягнення мети в правоохоронній сфері – вирішення поставлених у ній завдань (приміром, охорона конституційного ладу, суверенітету та територіальної цілісності держави, захист громадян; запобігання та протидія протиправній діяльності; забезпечення та розвиток системи правоохорони), у разі застосування яких найбільш оптимальним чином досягається бажаний результат діяльності у відповідній сфері органу та його кадрового складу (чи частини цього кадрового складу).

Поряд із цим зауважимо, що український вчений О. М. Резнік звертає увагу на те, що «методу притаманна певна сукупність впорядкованих і за необхідності повторюваних дій, практична реалізація яких відповідним суб'єктом сприяє досягненню необхідної цілі». При цьому вказані дії відрізняються одна від одної за сукупністю ознак, властивих лише їм. Саме тому, як зазначає вчений, у наукових джерелах є чимало критеріїв для класифікації відповідних методів діяльності [6, с. 311, 315]. За нашими спостереженнями, у загальних та спеціальних адміністративно-правових дослідженнях методів діяльності органів публічної служби (зокрема, й у правоохоронній сфері) вчені вирізняють різну кількість методів діяльності цих органів та різні їх види, виокремлені за рахунок використання тих чи інших підходів до їх класифікації. Це пояснимо як особливостями діяльності досліджуваного органу публічної служби, так і потребою в певній глибині та ширині дослідження цих методів. Наприклад, Н. В. Капітонова, досліджуючи методи діяльності муніципальної поліції, зупиняється на тій думці, що основними методами діяльності цього органу є переконання та примус [9, с. 145]. Також метод примусу та переконання виокремлює як методи діяльності правоохоронних органів України як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави О. М. Резнік [6, с. 329]. У свою чергу В. А. Шатіло, розглядаючи методи діяльності

органів публічної служби у загальному контексті, доходить думки, що їх можна класифікувати за такими критеріями: (1) за способом (напрямом) впливу: методи прямого (адміністративного) і непрямого впливу (соціально-психологічні, ідеологічно-пропагандистські, економічні та інші); (2) за цілями і засобами впливу: методи переконання, заохочення, примусу; (3) залежно від суб'єктів здійснення державної влади: методи здійснення державної влади реалізуються органами публічної влади у вузькому і широкому значенні; (4) залежно від суб'єктів реалізації методів здійснення державної влади: методи, реалізовані органами законодавчої, виконавчої, судової влади, суб'єктами з особливим правовим статусом (наприклад, Президентом України, органами прокуратури); (5) за юридичними фактами, що слугують підставою для застосування: методи, реалізовані в результаті настання подій, вчинення дій, зміни станів об'єктів державно-владного впливу; (6) за сферою дії: методи, які застосовуються в економічній, соціальній, політичній, культурній, екологічній та інших сферах; (7) за умовами і характером методів здійснення державної влади: загальні та спеціальні методи здійснення державної влади; (8) залежно від кола суб'єктів правового впливу: методи, які застосовуються до загальних суб'єктів права, та методи, які застосовуються до спеціальних суб'єктів права; (9) за характером застосування: звичайні та екстраординарні методи; (10) за часовим критерієм дії: постійні та тимчасові; (11) за територіальною сферою дії: внутрішньо-державні та зовнішньо-державні; (12) за правовими наслідками реалізації методів здійснення державної влади: правостановлювальні, правозмінювальні, правоскасовувальні; (13) за способом оформлення реалізованих методів: методи здійснення державної влади, які вимагають винесення спеціального індивідуального правового акта, та методи, які не потребують винесення такого акта; (14) за ознакою обов'язковості методів державної влади: директивні (імперативні) та дискреційні (диспозитивні) методи [5, с. 68–69].

Аналізуючи різні підходи до класифікації методів діяльності органів публічної служби, вважаємо, що в межах нашого дослідження необхідно дотримуватись певної розумності щодо обсягу викладення методів діяльності досліджуваних органів у правоохоронній сфері України, при цьому не утворюючи певний дефіцит інформації про такі методи діяльності. У цьому сенсі цікавий методико-теоретичний підхід, на нашу думку, використовує зарубіжна вчена Н. С. Ракша, поєднуючи окремі варіанти класифікації

вказаних методів, не нагромаджуючи при цьому інформацію. Зокрема, вчена наголошує, що форми діяльності органів публічної служби (наприкладі поліції) здійснюються за рахунок множини методів, які можна класифікувати за різними ознаками, однак, на її думку, видається доцільним поділити ці методи діяльності саме на: (1) методи управління, котрими охоплено методи переконання, заохочення та примусу; (2) пізнавально-програмуючі методи; (3) організаційно-регулюючі методи. До пізнавально-програмуючих методів (залежно від міри їх застосування) вчена відносить такі основні підгрупи вказаних методів: (1) загальні (системний підхід); (2) загальнонаукові (наприклад, логічний метод, що містить такі способи та прийоми, як аналіз, синтез, дедукція, порівняння, висування гіпотез тощо); (3) методи статистики, моделювання, експеримент, анкетування, вивчення документів, інтерв'ювання та т. д.; (4) спеціальнонаукові методи (наприклад, метод адміністративної статистики, метод системного аналізу, метод дослідження операцій тощо). До групи організаційно-регулюючих методів Н. С. Ракшою віднесені такі основні підгрупи цих методів: (1) адміністративні (організаційно-розпорядчі) методи, тобто способи, прийоми та засоби, котрі можна розподілити на такі дві групи: (а) адміністративно-правові методи (наприклад, ними є вказівки, розпорядження керівного суб'єкта, виражені у належній нормативно-правовій формі, обов'язкові для виконання, гарантовані силою держави); (б) адміністративно-організаційні (приміром, ними можуть бути: проведення нарад із підлеглими, узагальнення та поширення позитивного досвіду тощо); (2) економічні методи, тобто способи, прийоми та засоби, котрі пов'язані з непрямим (побічним) впливом на поведінку та свідомість людей шляхом впливу на їхні матеріальні інтереси (в цьому сенсі можуть застосовуватися як перспективи матеріальних переваг, зокрема метод економічного стимулювання, так і загрози матеріальних санкцій); (3) психологічні та соціально-психологічні методи, тобто способи, прийоми та засоби, які використовуються для управління соціально-психологічними процесами, що відбуваються в органах і підрозділах публічної служби [10, с. 170–171]. Вказаний методико-теоретичний підхід може бути органічно використаним (з певними коректуваннями) в межах нашого дослідження, а саме, у такому виді:

1. Загальні методи діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України. Ці методи діяльності є універсаль-

ними, тобто такими, що тією чи іншою мірою притаманні практично всім органам публічної служби. При цьому до цих загальних методів діяльності належать такі методи:

(1) метод переконання. Переконання, як справедливо зауважує український вчений В. В. Волинець, є просоціальною категорією, що «історично склалася в процесі взаємного спілкування людей і являє собою метод здійснення влади» (який є головним методом управління [11, с. 138]), що «ґрунтується на авторитеті держави, Конституції та законів України, свідомому ставленні громадян до своїх обов'язків» [12, с. 93]. Метод переконання «широко реалізується в ході службової діяльності поліції, прикордонної служби та інших органів, а саме під час роботи з місцевим населенням, що спрямована на профілактику правопорушень» [13, с. 148], та реалізується в таких формах: профілактичні бесіди; правове виховання; правова освіта; правова пропаганда; обговорення поведінки за місцем роботи чи проживання; критика певної поведінки [14, с. 150];

(2) метод заохочення (стимулювання). Заохочення, на думку українського науковця П. В. Хряпінського, визначається органічним узгодженням інтересів та потреб особи, поведінка якої стимулюється, з одного боку, та суспільних, державних інтересів і завдань у кримінально-правовій сфері – з іншого боку [15, с. 157]. При цьому сам метод заохочення полягає у «спонуканні до дії, застосуванні матеріальних і моральних стимулів, пропаганді позитивного досвіду й наданні різних пільг і нагород суб'єктам, які безпосередньо беруть участь або сприяють ефективному здійсненню функцій держави» [16, с. 40];

(3) методи примусу. Примус є «методом впливу держави на свідомість і поведінку осіб, що скоюють протиправні вчинки». Правовий примус, як зазначає український вчений О. О. Кулешов, виявляється, по-перше, у різних формах відповідальності (кримінальній, майновій, дисциплінарній і адміністративній), яку несуть громадяни і посадові особи, що вчинили правопорушення, а по-друге, у застосуванні співробітниками правоохоронних органів заходів примусового впливу щодо осіб, які добровільно не виконують вимоги правових норм [17, с. 103]. Тобто застосування персоналом правоохоронних органів, зокрема, адміністративного примусу має свої особливості, що зумовлено тим, що «на правоохоронні органи покладене головне завдання – забезпечення прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб та держави, що передбачає застосування широкого кола примусових заходів». З огляду на це, метод примусу використовується під час

виконання практично всіх основних функцій правоохоронних органів (звісно, крім координаційної) [13, с. 149]. При цьому слід мати на увазі, що державний примус у правових, демократичних державах, до яких віднесена також й Україна, характеризується тим, що цей метод діяльності є допоміжним, тобто «застосовується на основі переконання й лише після переконання» [18, с. 132].

2. Пізнавально-програмуючі методи діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України. Зазначені методи діяльності дозволяють привести реалізацію форм діяльності відповідних органів до певного раціонального, науково обґрунтованого та оптимального виду, а тому ці методи використовуються в межах правової та неправової форм діяльності розглядуваних органів публічної служби.

3. Організаційно-регулюючі методи діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері України. Вказані методи діяльності виявляються в застосуванні способів, прийомів організації й регулюванні процесів та явищ із метою їх удосконалення [19, с. 115]. До цих методів слід відносити такі методи діяльності: (1) адміністративні (організаційні та розпорядчі) методи. Вказані методи поділяються на: (а) методи діяльності, що використовуються у здійсненні внутрішньосистемної, тобто організаційної, діяльності органу публічної служби щодо успішного функціонування підрозділів цього органу; (б) методи діяльності, що використовуються у процесі зовнішньосистемної діяльності, яка пов'язана з виконанням функцій, котрі покладені на відповідний орган у межах відповідної сфери діяльності [20, с. 234]; (2) організаційно-регулюючі неадміністративні методи, до яких віднесено економічні, соціально-психологічні та інші методи, пов'язані з непрямим впливом на поведінку та свідомість людей шляхом впливу на їхні матеріальні чи нематеріальні інтереси.

Висновки

Нині у теорії адміністративного права ще не вирішеними є низка питань з приводу узагальненого розуміння методів діяльності органів публічної служби загалом та в правоохоронній сфері зокрема. Поряд із цим узагальнення відповідних методів діяльності ускладнено тим, що, попри наявність у відповідних органів спільних рис діяльності, в правоохоронній сфері нашої держави вони також виконують спеціальну діяльність, звертаючись до особливих форм діяльності та використовуючи відповідні засоби, способи і прийоми здійснення діяльності. Водночас в узагальненому виді методи

діяльності органів публічної служби у правоохоронній сфері нашої держави можна окреслити таким чином: (1) загальні методи діяльності (методи переконання, заохочення та примусу); (2) пізнавально-програмуючі методи діяльності; (3) організаційно-регулюючі методи діяльності (адміністративні, тобто організаційні та розпорядчі методи; організаційно-регулюючі неадміністративні методи).

Список використаних джерел:

1. Загальна теорія держави і права : підручник / за ред. М.В. Цвіка, О.В. Петришина. Харків: Вид-во «Право», 2009. 584 с.
2. Бардаш С.В. Метод фінансово-господарського контролю: теоретична інтерпретація. *Фінанси України*. 2010. № 3. С. 117–126.
3. Костицький М.В. Деякі питання методології юридичної науки. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 3–11.
4. Гронський С.В. Щодо методів взаємодії Державної прикордонної служби України з іншими правоохоронними органами. *Форум права*. 2014. № 1. С. 130–135.
5. Шатіло В.А. Принципи діяльності державної влади і методи їх здійснення. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія «Юридичні науки»*. 2014. № 1(99). С. 66–70.
6. Резнік О.М. Адміністративно-правові засади діяльності правоохоронних органів із забезпечення фінансово-економічної безпеки України : дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07. Суми, 2019. 509 с.
7. Hladky V. The Structure of the System of Corruption Crime Subjects according to the Legislation of Ukraine. *Path of Science*. 2019. Vol. 5(4). P. 8–20. DOI:10.22178/pos.45-4.
8. Гурковський М.П., Єсімов С.С. Основні форми та методи діяльності поліції у сфері забезпечення конституційних прав і свобод людини та громадянина України. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2016. № 4. С. 171–186.
9. Капітонова Н.В. Муніципальна поліція в структурі органів публічної влади: теоретико-правове дослідження : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Київ, 2017. 236 с.
10. Ракша Н.С. Формы и методы административной деятельности полиции. *Известия Юго-Западного государственного университета*. 2016. № 5. С. 158–165.
11. Мовчан М.А. Застосування спеціальних засобів як захід адміністративного припинення. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2010. № 1. С. 137–144.
12. Волинець В.В. Засоби переконання та стимулювання (заохочення) у забезпеченні зобов'язань за трудовим договором. *Форум права*. 2009. № 1. С. 92–98.

13. Ляшук Р.М. Методи переконання та примусу в адміністративній діяльності правоохоронних органів. *Порівняльно-аналітичне право*. 2016. № 3. С. 148–150.

14. Андреева О.Б. Форми та методи профілактичної діяльності дільничних інспекторів міліції. *Право і безпека*. 2011. № 1(38). С. 148–152.

15. Хряпінський П.В. Метод диспозитивності заохочувальних кримінально-правових приписів. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2015. № 1. С. 149–162.

16. Рудик П.А. Основи теорії держави: навчальний посібник. Київ: Вид-во «Алерта». 2013. 208 с.

17. Кулешов О.О. Примус як засіб забезпечення й охорони правопорядку адміністратив-

ною службою міліції. *Право і безпека*. 2004. № 1. С. 102–104.

18. Дембіцька С.Л. Переконання як психологічний метод застосування адміністративного примусу. *Право і суспільство*. 2015. № 3(3). С. 131–135.

19. Бондаренко К.В. До питання про форми й методи державного управління. *Вісник Запорізького національного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2015. № 4(1). С. 111–118.

20. Грек М.В. Методи адміністративної діяльності служби безпеки України. *Актуальні проблеми права: теорія і практика*. 2012. № 25. С. 233–241.

The article views the working methods of public services bodies at law enforcement area of Ukraine in comprehensive manner, as a set of techniques, means and ways of achieving goals at the law enforcement area provided for by law. The author's particular attention is paid to determining the general theoretical and sectoral essential content of the "method" concept and considering this the author's definition of the "working methods of public services bodies at the law enforcement area of Ukraine" concept is formulated. Also, while investigating the most common approaches to classifying working methods of public services bodies, which take place in the theory of administrative law, the author singles out the main groups of methods types concerning public service activities at the law enforcement area of Ukraine and analyzes their peculiarities. It is determined that the methods of activity of public service bodies in the law enforcement sphere of our state should be understood as a set of techniques, means and methods of achieving the goal in the law enforcement sphere envisaged by the law, the solution of the tasks assigned to it, in which the desired result of the activity of the body in the appropriate way is achieved and its staff. It has been concluded that to date, a number of questions have not been resolved in the theory of administrative law regarding the generalized understanding of the methods of activity of public service bodies in general and in the law enforcement sphere in particular. At the same time, generalization of appropriate methods of activity is complicated by the fact that despite the presence of common features of the relevant bodies in the law enforcement sphere of our country, they also perform special activities, addressing specific forms of activity and using appropriate means, methods and methods of activity. In a generalized form, the methods of activity of public service bodies in the law enforcement sphere of our state can be defined as follows: general methods of activity; cognitive-programming methods of activity; organizational and regulatory methods of activity.

Key words: administrative coercion, administrative conviction, law enforcement agencies, public service, working methods.

